

Подыум

«ДАЎНО МАРУ ПАБЫВАЦЬ НА ПАКАЗЕ»

Як дзяўчаты з асаблівасцямі развіцця ўпершыню ствараюць модную калекцыю

У лістападзе ў Мінску пройдзе Беларускі тыдзень моды. Звычайна ў ім удзельнічаюць дызайнеры, што ўжо паспелі заявіць пра сябе. Але сёлета будзе выключэнне. Адно з калекцый разам з мадэльерамі ствараюць дзяўчаты і жанчыны з інваліднасцю, для якіх гэты модны паказ — першы ў жыцці. Мы папрасілі некалькі ўдзельніц расказаць пра свае работы, гардэрб, безбар'ернае асяроддзе ў горадзе і мары.

«ХАЦЕЛА Б НАСІЦЬ КАРОТКІЯ СУКЕНКІ»

Юлія ЛІСЕЦКАЯ робіць для калекцыі вышыўку. Вуаль, якая пойдзе на фартух, упрыгожыла кізільнікам з пацерак, на манжэтах будучага касцюма змясціла «чмяллёў». Працаваць рукамі яна вучылася ў Мінскім цэнтры дэкаратыўна-прыкладной творчасці, дзе атрымала дыплом вышывальшчыцы.

— Калі збіралася вучыцца ў цэнтры, бацькі казалі: «Навошта туды? Трэба ў інстытут ісці, вышэйшую адукацыю атрымліваць». Пазней я паступіла ў Інстытут сучасных ведаў імя Шырокага на дызайнера. Але здароўе пагоршылася, і я сышла.

У мяне эпілепсія, для большасці наймальнікау гэта адразу «не». Маё першае месца работы — прадпрыемства «Скарбніца». Там вышывала па трыкатажы. Потым была кур'ерам шэсць гадоў, дакументы вазіла. Цяпер другі год працую ў «Артідэі» — мяне ўзялі з біржы па праграме працоўнай адаптацыі. Нядаўна перавялі на пасаду майстра вытворчасці аддзела — курырую іншых работнікаў. Заробак тут невялікі, але мне яшчэ плацяць пенсію па інваліднасці.

Я ўмею вязаць, габелены рабіць, пэчварк асвоіла. Сябры ўсё просяць у падарунак ім што-небудзь змайстраваць, але часу не хапае.

Модай не захапляюся, адзяваюся на свой густ. У мяне фігура нестандартная, сукенкі кароткія не магу насаць — а так хацелася б... Таму ў гардэробе штаны ў асноўным.

У вольны час у музеі хаджу. Была ў музеі Янкі Купалы, Нацыянальным мастацкім. Нядаўна ў Налібоцкую пушчу ездзіла.

Бацькі вельмі рады, што я ўдзельнічаю ў модным праек-

Юлія ЛІСЕЦКАЯ.

Фота Ганны ЗАНКАВІЧ.

це, толькі перажываюць, што шмат часу губляю і выхадных няма. Дызайнеры маёй працай задаволены, а я крытычна да сябе стаўлюся: хацела б лепшую якасць.

«ШЭСЦЬ ГАДОЎ ВЫРАБЛЯЮ УПРЫГАЖЭННІ»

Многія дзяўчаты, якія дапамагаюць ствараць калекцыю, жывуць у рэгіёнах — Мазыры, Жодзіне. Ганна ГАНІСЕЎСКАЯ — са Стоўбцаў. Вязаныя шывдэлкам манжэты і беражкі — яе рук справа.

— На модных паказах ні разу не была, але даўно мару, таму, калі мне прапанавалі далучыцца да праекта, з радасцю пагадзілася. Гэта магчымасць пазнаё-

горадзе, і ў Мінску. Некаторыя нашы славатасці робяць у мяне заказы. Ганна Шаркунова некалькі разоў прыязджала, Вольга Хіжанкова была — ёй вельмі спадабаліся мае бранзалеты.

Колькі часу ідзе на выраб аднаго ўпрыгажэння, залежыць ад складанасці. Бывае і тыдзень патрэбны. Шмат часу адводзіцца на заказ матэрыялаў, падборку інструментаў.

У мяне спінальная цягліцавая атрафія. Таму на вучобу хадзіць не магу. Дома размаўляю праз інтэрнэт з сябрамі, слухаю аўдыякнігі. Сярод любімых аўтараў — Рэмарк. З сучасных — Барыс Акунін: я яго вялікая фанатка.

Вуаль з вышытымі чмялямі.

Фота Ганны ЗАНКАВІЧ.

міцца з мадэльерамі, паказаць свае здольнасці. У «Інстаграме» я падпісана на многіх беларускіх дызайнераў. З цікавасцю сачу, напрыклад, за Юліяй Латушкінай. Мне падабаецца стыль «кэжуал» — максімальна зручныя рэчы.

Ужо шэсць гадоў я вырабляю ўпрыгажэнні. Удзельнічаю ў кірмашах, фестывалях — і ў родным

З безбар'ерным асяроддзем у Стоўбцах не ўсё ідэальна, але з кожным годам з'яўляюцца палепшэнні. У Дом культуры можна трапіць, у некаторыя крамы таксама. Я нядаўна атрымала электракаляску, часцей на шпальцыры бываю.

«ГЭТА АДНА З НАЙЛЕПШЫХ ПАДЗЕЙ У МАІМ ЖЫЦЦІ»

Ажурныя ўстаўкі на спінку адзення, рушы для блузы, пояс вяжа Святлана ПЯТРОЎСКАЯ. Жанчына рукадзельнічае яшчэ са школьнай лаўкі.

дабалася і будзе выкарыстана на такім узроўні. І, зразумела, спадзяюся нейкую капейчыну дадаткова да пенсіі атрымаць.

Хутчэй за ўсё, на паказ прыйсці не змагу. На такім мерапрыемстве трэба выглядаць прэзентабельна, а калі бальціце пазваночнік — гэта складана, бо думкі зусім пра іншае. Буду прасіць, каб мне скінулі фота.

Я ўсцешана, што маю працу пакажуць на подыуме, што хаваць. За апошнія пяць гадоў гэта, бадай, адна з самых вялікіх падзей у маім жыцці, якая дае ўнутраныя сілы.

Наталля ЛУБНЕЎСКАЯ.

Праект «Новыя магчымасці» рэалізуе Беларуская палата моды сумесна з Беларускай асацыяцыяй дапамогі дзецям-інвалідам і маладым інвалідам. Аснову калекцыі распрацоўвалі дызайнеры Павел Доўнар (вядомы па брэндзе «Нона»), Аляўціна Расолька, Вольга Бігель і Ева Селіванова. Лейтматывам сталі рэдкія насякомыя і расліны, занесеныя ў Чырвоную кнігу Беларусі. Усяго на подыуме прадставяць больш за 20 модных вобразаў.

Арганізатары спадзяюцца, што гэты праект стане штуршком да нечага большага. Дызайнеры і тэкстыльныя прадпрыемствы ўбачаць, што майстры з інваліднасцю могуць ствараць прыгожыя і якасныя вырабы, і будучы даручаць ім асобныя заказы (тым больш многія работы можна выконваць дома).

Кінафестываль «Лістапад» абвясціў фільм адкрыцця

Юбілейны 25-ы «Лістапад», цырымонія адкрыцця якога адбудзецца 2 лістапада ў кінатэатры «Масква», стартуе з карціны польскага рэжысёра Паўла Паўлікоўскага «Халодная вайна». Чорна-белая, з незвычайным квадратным фарматам і прыватнай гісторыяй на фоне гістарычных пераломнаў меладрама ўжо прынесла яе аўтару ўзнагароду Канскага кінафестывалю як найлепшаму рэжысёру і вылучэнне на «Оскар» ад Польшчы.

Беларускі глядач памятае папярэдняю карціну польскага рэжысёра — оскараносную «Іду», якая ў 2013 годзе атрымала «золата» і «серабро» «Лістапада», гэта значыць дзве галоўныя яго ўзнагароды.

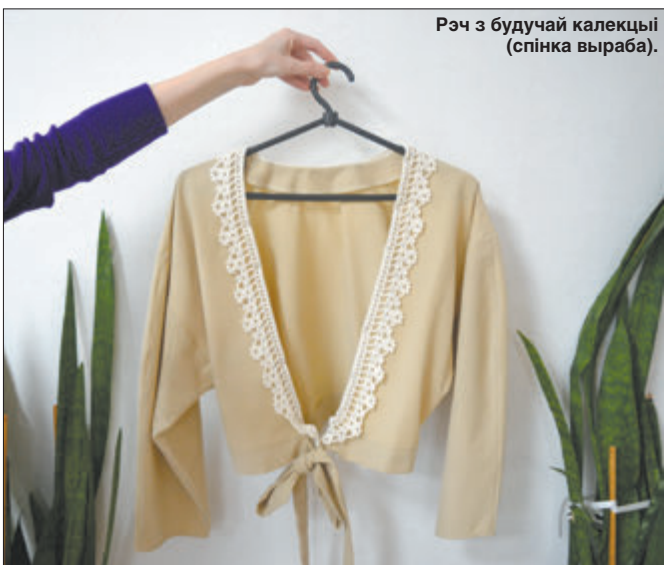
«Халодная вайна» — гэта love-story інтэлігентнага дырыжора фальклорнага ансамбля Віктара і неадукаванай артысткі ансамбля Зулы — гэтак жа, дарэчы, звалі бацькоў Паўла Паўлікоўскага, якім прысвечаны фільм. На фоне пасляваеннай камуністычнай Польшчы, у Варшаве, Берліне, Югаславіі, Парыжы, з усімі супярэчнасцямі часу, якія ўмешваюцца ў жыццё герояў, з джазам і фальклорнымі матывамі Віктар і Зула дзесяцігоддзямі то знаходзяць адно аднаго, то губляюць.

«Адкрыць 25-ы «Лістапад» карцінай «Халодная вайна» — для нас сімвалічны жэст, бо таксама, як наш фестываль, фільм Паўла Паўлікоўскага кажа аб галоўнай праблеме, уласцівай камуністычнаму лагеру, а цяпер ужо посткамуністычнаму прастору, — супрацьстаянню Усходу і Захаду. Фільм сапраўды адлюстроўвае існаванне двух светаў і дзвюх сістэм, але па сутнасці «Халодная вайна» — не палітычнае кіно. Карціна кажа пра тое, як гэтыя граніцы хочацца сцерці, як хочацца жыць і любіць, як неабходна адчуваць свабоду. Яна падымаецца над ідэалогіяй, палітыкай, соцыумам, што перашкаджаюць людзям быць шчаслівымі», — гаворыць праграмны дырэктар «Лістапада» Ігар СУКМАНАЎ.

У карціне можна пачуць як дэкадэнцкі для нашых 1950-х джаз, так і «Кантату пра Сталіна». Убачыць як жорсткую сістэму — «жалезную заслонку», абвінавачанне ў здрадзе, лагер, так і рамантычную гісторыю кахання. Як счытаць знакі часу і гістарычны кантэкст, так і спазнаць універсальную гісторыю.

Заснавальнікамі «Лістапада» выступаюць Міністэрства культуры і Мінскі гарадскі выканаўчы камітэт. Арганізатарам — Цэнтр візуальных і выканальніцкіх мастацтваў «АРТ Карпарэйшн».

Ірэна КАЦЯЛОВІЧ.

Рэч з будучай калекцыі (спінка выраба).